

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **A. S. D.**, zast. JUDr. Josefem Klofáčem, advokátem, se sídlem Sokolská 270/8, Česká Lípa, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 1. 2019, č. j. MV-145866-4/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 19. 11. 2019, č. j. 59 A 24/2019 - 53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, rozhodnutím ze dne 8. 11. 2018, č. j. OAM-1940-8/ZR-2018 (dále jen „rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu“), zrušilo platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl.

[4] Krajský soud předně vyslovil, že správní orgány nemohly v posuzované věci postupovat jinak, než zrušit žalobcovo povolení k trvalému pobytu, neboť byly naplněny obě podmínky zakotvené v § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a to pobyt žalobce mimo území České republiky po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky, a přiměřenost rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu z hlediska zásahu do žalobcova soukromého nebo rodinného života. Žalobce nesporně, že v letech 1998 až 2018 žil nepřetržitě ve Spojených státech amerických (dále jen „USA“). Okolnosti jeho odjezdu do USA a pobytu tam však nejsou podle krajského soudu pro posuzovanou věc podstatné, neboť ustanovení § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nepřipouští jejich zohlednění. Krajský soud rovněž přisvědčil správním orgánům, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Krajský soud vycházející z judikatury Nejvyššího správního soudu dovodil, že nepobýval-li žalobce na území České republiky po dobu delší než dvacet let, lze si jen stěží představit nepřiměřenost rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce. Takovou nepřiměřenost krajský soud nedovodil ani na podkladě informací, které žalobce podal při výslechu dne 3. 10. 2018. Rodinní příslušníci žalobce žijí mimo území České republiky a žalobcův vztah s přítelkyní pobývajících na území České republiky krajský soud neshledal intenzivním.

[5] K poukazu žalobce na jeho zdravotní stav krajský soud uvedl, že žalobcův případný pobyt na území Polské republiky (jejímž je státním občanem) by neznemožňoval využívání služeb českých lékařů, především by ale nebyla v důsledku rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu vyloučena možnost, aby žalobce, jako občan Evropské unie, pobýval na území České republiky s ohledem na čl. 26 odst. 2 Smlouvy o fungování Evropské unie.

[6] Krajský soud dále zdůraznil, že žalobce nedisponuje českým občanským průkazem, neboť ten je podle § 1 a § 2 zákona č. 328/1999 Sb., o občanských průkazech, vydáván pouze českým státním občanům. Také skutečnost, že žalobce obdržel cestovní doklad, či v době, kdy měl povolen trvalý pobyt, průkaz o povolení k trvalému pobytu, není rozhodná pro rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. Neopodstatněné je podle krajského soudu i žalobcovo tvrzení, že by případní čeští zaměstnavatelé byli sankcionováni za to, že zaměstnali žalobce, jako osobu bez trvalého pobytu na území České republiky, a to opět vzhledem k pravidlu volného pohybu na vnitřním trhu Evropské unie. Rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce rovněž neomezuje v přijímání zásilek na území České republiky a v jeho komunikaci s českými správními orgány.

III.

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti shora specifikovanému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

[8] Stěžovatel předně namítá, že napadený rozsudek trpí vadou nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť krajský soud nepřihlédl ke zhoršení zdravotního stavu stěžovatele od doby vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu a vycházejí z týchž skutkových okolností jako správní orgány, zamítl stěžovatelovu žalobu.

[9] Stěžovatel následně v kasační stížnosti cituje ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, podle něhož *„[m]inisterstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže [...] cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí“*, a následně ze znění tohoto ustanovení vychází. Uvádí, že mimo území České republiky se po dobu dvaceti let nacházel nedobrovolně, a to z důvodu závažného onemocnění, které mu znemožňovalo cestovat; existoval proto u něj *„závažný důvod“* ve smyslu citovaného ustanovení. V této souvislosti stěžovatel také poukazuje na rozsudek ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 306/2014 – 50, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že smysl citovaného ustanovení shledává v tom, že *„zákonodárce nechtěl postavit cizince před volbu, při níž by cizinec musel volit buď mezi ztrátou povolení k trvalému pobytu, nebo setrváním v zahraničí nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, drží-li jej v zahraničí závažný důvod, pro který lze objektivně pochopit, že nehodlá či nemůže zahraničí opustit.“* Stěžovatel má za to, že jeho vážné zdravotní potíže představovaly právě takovou objektivní skutečnost, která mu po dobu dvaceti let neumožňovala vycestovat z USA. K tomu stěžovatel odkazuje na znění § 6 odst. 2 správního řádu, který podle něj zakotvuje povinnost správních orgánů klást přiměřené nároky na účastníka řízení, nezakazuje jim však zcela požadovat po účastnících řízení prokázání jejich tvrzení.

[10] Stěžovatel dále zdůrazňuje, že od doby vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do doby vydání napadeného rozsudku došlo ke zhoršení jeho zdravotního stavu. V současné době již stěžovatel není soběstačný, není schopen samostatně chodit a nákupy za něj vyřizuje jiná osoba. Nynější stěžovatelův stav tak neodpovídá skutečností, z nichž vycházely správní orgány, což měl krajský soud zohlednit. Stěžovatel rovněž poukazuje na to, že nemá finanční prostředky na to jít do nemocnice, a tudíž je v ohrožení života. Zdůrazňuje také, že vycestování do Polské republiky by pro něj znamenalo značný úbytek sil. Zrušení trvalého pobytu na území České republiky tedy pro stěžovatele představuje s ohledem na jeho zdravotní stav citelný zásah do jeho soukromého života.

[11] Stěžovatel v reakci na vyjádření žalované ke kasační stížnosti zaslal Nejvyššímu správnímu soudu ještě repliku ze dne 13. 3. 2020. V ní však nad rámec výše uvedeného neuvedl k předmětu řízení žádné nové relevantní skutečnosti.

IV.

[12] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se plně ztotožňuje se závěry uvedenými krajským soudem v napadeném rozsudku. Zdůraznila, že stěžovatel v průběhu řízení nikterak nerozporoval skutečnost, že mimo území České republiky pobýval déle než 2 roky, ostatně sám tuto skutečnost ve svých podáních několikrát zopakoval. K tvrzenému zhoršenému zdravotnímu stavu stěžovatele žalovaná vyjádřila, že tento stěžovatel

v průběhu správního řízení nikterak neprokázal (např. lékařskou zprávou) a rovněž neprokázal ani své tvrzení, že z USA nemohl kvůli svému zdravotnímu stavu po dobu dvaceti let vycestovat. Podle žalované se stěžovatel do České republiky navrátil pouze s úmyslem čerpat zde výhody z veřejného zdravotního pojištění, na němž se však dvacet let nepodílel. Žalovaná nakonec poukázala i na to, že stěžovatel je státním příslušníkem Polské republiky, tedy občanem Evropské unie, a tudíž bude i po zrušení trvalého pobytu nadále oprávněn pobývat na území České republiky.

V.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud předně posuzoval námitku uplatněnou s poukazem na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že se jí Nejvyšší správní soud zabývá i tehdy, pokud ji stěžovatel nenamítá, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti neupřesnil, z čeho konkrétně dovozuje naplnění uvedeného kasačního důvodu, tedy neuvedl, zda je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů, resp. zda má za to, že řízení před krajským soudem bylo stíženo jinou vadou, která mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozsudku. Pouze na vysvětlenou uvedl, že krajský soud pochybil, neboť v napadeném rozsudku nepřihlédl ke zhoršení jeho zdravotního stavu, k němuž došlo od vydání správních rozhodnutí.

[17] Z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, jestliže neobsahuje určitý výrok, nesplňuje formální náležitosti podle § 54 odst. 2 s. ř. s., nebo také, nelze-li z rozsudku rozpoznat jeho jednotlivé části (záhlaví, výrokovou část, odůvodnění, poučení), jakož i tehdy, chybí-li věcný a obsahový soulad výrokové část napadeného rozsudku a jeho odůvodnění, nebo absentuje-li odkaz na použité právní normy, na nichž správní soud založil právní hodnocení v souzené věci (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, nebo ze dne 10. 4. 2008, č. j. 7 Afs 78/2007 - 60). Tyto vady zcela zjevně napadený rozsudek nevykazuje.

[18] Nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. např. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ads 58/2003 - 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Krajský soud v nyní posuzované věci výstižně popsal skutkový stav věci, stanoviska

pokračování

účastníků řízení, vypořádal se se všemi uplatněnými žalobními námitkami a dostatečně své závěry odůvodnil. Lze proto shrnout, že napadený rozsudek netrpí ani nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

[19] Nejvyšší správní soud konečně nezjistil ani jinou vadu řízení před krajským soudem, která by se týkala především porušení procesních ustanovení, jimiž se krajský soud řídil či řídit měl a která by měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Naplnění kasačního důvodu vyplývajícího z § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto Nejvyšší správní soud neshledal.

[20] Ke stěžovatelově argumentaci, podle níž krajský soud pochybil, nezohlednil-li v napadeném rozsudku zhoršení jeho zdravotního stavu, k němuž došlo od vydání správních rozhodnutí, kasační soud odkazuje na znění § 75 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je soud působící ve správním soudnictví při posuzování (přezkouvání) žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu vázán skutkovým a právním stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a to správního orgánu, který rozhodoval v posledním stupni. Teprve tímto rozhodnutím se celé řízení (pravomocně) ukončuje. Řízení před správními orgány totiž obecně tvoří jeden procesní celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000 - 39).

[21] Kdyby neplatila pravidla ohledně vázanosti soudu skutkovým a právním stavem v době rozhodování správního orgánu, řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu by bylo v podstatě dalším pokračováním řízení před správními orgány. Ztratilo by svou přezkumnou, ale též subsidiární (viz § 5 s. ř. s.), povahu. Správní soudnictví vykonává své kontrolní a ochranné poslání „zpětně“ a případné změny, ke kterým v mezidobí po stránce skutkové či právní došlo, zásadně nezohledňuje. Existují sice judikaturou dovozené výjimky z tohoto pravidla, např. v oblasti mezinárodní ochrany, při aplikaci principu *non-refoulement*, při zrušení protiústavního zákona Ústavním soudem, v případech pravé retroaktivity ve prospěch pachatele deliktu nebo např. v případech, v nichž soud využije své pravomoci moderovat správním orgánem uloženou sankci. V právě posuzovaném případě se však žádná z takových výjimek neuplatní.

[22] Krajský soud tedy nepochybil, nezohlednil-li v napadeném rozsudku stěžovatelem v žalobě tvrzené zhoršení jeho zdravotního stavu (které ostatně stěžovatel ani nikterak neprokázal), k němuž došlo po vydání správních rozhodnutí, a vycházel-li ze skutkového stavu, jaký zde byl v řízení před správními orgány. Právě ten byl pro posouzení věci relevantní. Z uvedeného důvodu se stěžovatel mylí, dovozuje-li z uvedeného naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[23] Co se týče jádra sporu, nesouhlasí stěžovatel se závěrem správních orgánů a krajského soudu, že v jeho případě byly splněny podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

[24] Podle § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, *[m]inisterstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení [...] nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky, [...] za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života. Z citovaného ustanovení a ze zařazení*

tohoto ustanovení do hlavy IVa zákona o pobytu cizinců, nazvané „*Pobyt občana Evropské unie a jeho rodinných příslušníků na území*“, tedy vyplývá, že správní orgán je oprávněn zrušit trvalý pobyt občana Evropské unie (kterým je i stěžovatel) nebo jeho rodinnému příslušníku pouze tehdy, pokud (1) tato osoba pobývala mimo území České republiky po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky a současně pokud (2) rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu bude přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života této osoby.

[25] Mezi stěžovatelem a žalovanou není sporu o splnění první podmínky. Stěžovatel je státním občanem Polské republiky. Sporné však je naplnění podmínky druhé. Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že s ohledem na jeho zdravotní stav není rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého života.

[26] Z protokolu o výsledku stěžovatele ze dne 3. 10. 2018 se ohledně zdravotního stavu stěžovatele podává, že má [obsahuje citlivé údaje], se kterou se v České republice prozatím neléčí, protože zde nemá vyřízeno zdravotní pojištění, má problémy s nohou po úrazu a kulhá, jiné zdravotní problémy nemá, je soběstačný a stará se o sebe sám. V podání ze dne 23. 8. 2018 ve věci „*Vysvětlení nepřítomnosti pobytu v ČR*“ stěžovatel ke svému zdravotnímu stavu také uvádí, že jeho nemoc [obsahuje citlivé údaje] je stabilizovaná. O tom ostatně ani v průběhu řízení o žalobě nebylo sporu, jak vysvětlil krajský soud v napadeném rozsudku vzhledem k uvedení důvodů, pro něž neprováděl důkaz lékařskou zprávou svědčící o právě uvedeném zdravotním stavu (viz odst. 10. napadeného rozsudku).

[27] Správní orgány i krajský soud (ten s ohledem na skutkový a právní stav v době rozhodování žalované) ve svých rozhodnutích na podkladě skutečností sdělených samotným stěžovatelem nedovodily nepřiměřenost rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu ve vztahu ke zdravotnímu stavu stěžovatele, tedy neshledaly nepřiměřenost rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do stěžovatelova soukromého života. Ke stěžovatelovu zdravotnímu stavu uzavřely, že není tak vážný, aby bránil zrušení trvalého pobytu, neboť stěžovatel je schopen se sám o sebe postarat a nemoc je z pohledu stěžovatele stabilizovaná, jak sám potvrdil. Nyní, nově tvrzený, nepříznivý zdravotní stav ostatně stěžovatel v rozhodné době, kdy rozhodovaly správní orgány, ani nikterak neprokázal (např. předložením aktuálních lékařských zpráv). Krajský soud ve shodě se správními orgány přitom zdůraznil, že v případě stěžovatele, který je občanem členského státu Evropské unie, není povolení k trvalému pobytu jediným aktem, který by jej opravňoval pobývat na území České republiky. Míra oprávnění, kterých stěžovatel na území České republiky požívá díky povolení k trvalému pobytu, je sice odlišná od oprávnění vyplývajících z jiných možností pobývat na území České republiky, ale to neznamená, že by zde stěžovatel nadále nemohl uskutečňovat svůj soukromý život (včetně využívání služeb českých lékařů), a to i s ohledem na to, že zde pobírá starobní důchod.

[28] Nejvyšší správní soud se ostatně problematikou posuzování přiměřenosti zásahu rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu do soukromého a rodinného života ve smyslu ustanovení § 87 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zabýval již např. v rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 122/2015 - 67. Na něj ostatně přílehavě poukázal i krajský soud. V citovaném rozsudku kasační soud vyslovil, že „*lze důvodně předpokládat, že soukromý i rodinný život držitele povolení k trvalému pobytu bude v zásadě reflektovat jeho dlouhodobou*

pokračování

nepřítomnost na území České republiky, pokud jde o uspořádání jeho soukromých a rodinných záležitostí.“ Také zdůraznil, že „zákon o pobytu cizinců nestanoví držitelům povolení k pobytu povinnost zdržovat se na území České republiky; naplnění výše zmiňované podmínky časově vymezené nepřítomnosti držitele povolení proto nelze považovat za porušení jeho právní povinnosti, které by jinak mohlo představovat překážku pro jeho další setrvání na území České republiky“, a tedy, že „[s]amotné zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nelze obecně považovat za sankci následující porušení právní povinnosti držitele povolení, ale spíše za formálně-právní zohlednění objektivní skutečnosti (nepobývání na území České republiky), ze které logicky vyplývá faktické dlouhodobé nevyužívání daného pobytového oprávnění. Má-li za dané situace být poměřována intenzita předmětného zásahu do soukromého a rodinného života držitele rušeného pobytového povolení s intenzitou zájmu na jeho zrušení (který spočívá zejména v požadavku souladu formálně-právního a materiálního stavu pobytové situace a potřeb cizince), nelze než dospět k závěru, že ačkoli zájem na zrušení stěžovatelova pobytového povolení není výrazný, nepředstavuje toto zrušení nepřiměřený zásah do jeho soukromého ani rodinného života.“ Uvedené závěry jsou použitelné i v právě souzené věci.

[29] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené skutečnosti přisvědčil závěru správních orgánů a krajského soudu, že v posuzovaném případě nepředstavovalo rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu ani s ohledem na stěžovatelův zdravotní stav nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. S přihlédnutím k tomu, že stěžovatel nepobýval na území České republiky po dobu delší než 20 let, přičemž jak sám uvedl, bylo to zapříčiněno jeho nepříznivým zdravotním stavem [obsahuje citlivé údaje] v USA (tedy nepříznivý zdravotní stav u stěžovatele přetrvával po značně dlouhou dobu), a v době řízení před správními orgány stěžovatel svůj zdravotní stav označil za stabilizovaný, kasační soud uzavřel, že zjištěné skutečnosti nenasvědčovaly tomu, že by v důsledku zrušení platnosti trvalého pobytu bylo nepřiměřeně zasaženo do stěžovatelova soukromého života, konkrétně, že by tím byl nepřiměřeně negativně ovlivněn jeho zdravotní stav.

[30] Nelze ostatně přehlédnout, že délka stěžovatelova pobytu mimo území České republiky v podstatě vylučuje existenci takových vazeb, do nichž by mohlo být zrušením povolení k trvalému pobytu jakkoliv nepřiměřeně zasaženo. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu nebyla stěžovateli, jako občanu Evropské unie, ve smyslu § 87l odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta pro vycestování z území České republiky a udělen výjezdní příkaz. Stěžovatel tudíž není povinen vycestovat do Polské republiky, jak v kasační stížnosti namítá; rovněž mu v případě vycestování z České republiky nic nebrání v návratu zpět. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani stěžovatelovu kasační argumentaci, vztahující se k jeho aktuálnímu zdravotnímu stavu a jeho současným problémům spojeným s přístupem k veřejnému zdravotnímu pojištění na území České republiky, neboť ta není pro posuzovanou věc relevantní (jak výše v odst. [20] až [22] uvedeno).

[31] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně správně vyhodnotil naplnění obou podmínek pro zrušení trvalého pobytu stěžovatele na území České republiky podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a následně trvalý pobyt stěžovateli zrušil, nepochybila tudíž ani žalovaná, která rozhodnutí správního

orgánu prvního stupně potvrdila, a také krajský soud, který jako nedůvodnou zamítl stěžovatelskou žalobu. Ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tudíž není naplněn.

[32] Co se týče stěžovatelské argumentace vztahující se k § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, zdůrazňuje Nejvyšší správní soud, že uvedené ustanovení na stěžovatelův případ nedopadá. Je totiž systematicky zařazeno v hlavě IV zákona o pobytu cizinců, nazvané „*Trvalý pobyt na území*“, která se, jak uvedeno v § 65 odst. 2 tohoto zákona, nevztahuje na občana Evropské unie, kterým stěžovatel nepochybně je. Mimoběžný je tudíž i stěžovatelův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 306/2014 - 50, který se zabývá výkladem neurčitého pojmu „*závažné důvody*“ ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

VI.

[33] Kasační stížnost není pro práve uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[34] Součástí doplnění kasační stížnosti ze dne 13. 12. 2019 učinil stěžovatel rovněž procesní návrh, který upřesnil podáním ze dne 15. 1. 2020. Z jeho obsahu lze dovodit, že se jedná o žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Soud o tomto návrhu samostatně nerozhodoval, neboť bezprostředně po provedení potřebných procesních úkonů a shromáždění potřebných podkladů přistoupil k rozhodnutí ve věci samé; za těchto okolností bylo posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku nadbytečné.

[35] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná byla ve věci účastníkem úspěšným, nevznikly jí však žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti. Kasační soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu